

Idet nu Per rejste sig for med Glasset i Haanden at modtage Selskabets Lykønskninger, og mens Luften omkring ham pludselig ligesom fyldtes og svulmede af hans Navn, kunde han ikke lade være med at tænke paa, at det ikke var for hans egen Skyld, man saaledes hyldede ham, men alene som Jakobes Tilkommende og som Philip Salomons vordende Svingersøn. Og denne Tanke knugede hans sideniuske Selvfølelse og stemte ham ikke blidere overfor den hele Forsamling. Aldrig havde han mere bevidst end i disse Øjeblikke fornummet sin Slægts ned-arvede Uvilje mod dette verdensglade, frimodigt nydende Selskab, der kaldte sig selv det gode. Lyden af den hundredstemmige Snakken rundt-om, hvori der enkelte Steder blandede sig fremmede Tungemaal, lød i hans Øre som en Papegøjekoncert. Den Tid var længst forbi, da han lod sig blænde af Glansen fra dette Rigmands-Samfund. Han saae sig mere og mere forarget paa alting. Bordets pragtfulde Blomsterudsmykning, der (hvad han havde regnet ud) maatte have kostet flere hundrede Kroner; de vægtige Sølvopstandere og det øvrige, kunstnerisk udførte Bordstel; de galonerede Tjenere og den uafladelige Skiften Tallerkener — alt var i hans Øjne bare Tegn paa jødisk Pralelyst.

Hidset op af Nannys Latter, der hørtes stadig mere overgivet gennem Larmen, gav han sig tilsidst Luft overfor Jakobe og sagde ligeud til hende, at han fandt den hele Fest opstyltet og taabelig.

Jakobe svarede ingenting. Fra det Øjeblik, hendes Mistanke til Søsteren var bleven vakt, havde hun overhovedet ikke talt til ham.

Nannys tilsyneladende Optagethed af den for-